

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ- UN POËTA

Σκηνοθεσία - Σενάριο: Σιμόν Μέσα Σότο
Ηθοποιοί: Ουμπέρτο Ρίος, Ρεμπέκα Αντράδε, Γκιγιέρμο Καρδόνα, Αλίσον Κορέα
Φωτογραφία: Χουάν Σαρμινέτο Γ.
Μοντάζ: Ρικάρντο Σαραίβα
Μουσική: Μάτι Μπι, Γκούσταβ Ντάβιντσον, Γιοχάνα Εκχολμ, Πέλε Βέστλιν
Χώρα: Κολομβία (Εγχρωμη)
Δάρκεια: 123'

Προβολή Δευτέρας: Ώρα 7.00 μ.μ.
Προβολή Τρίτης: Ώρα 9.30 μ.μ

Διακρίσεις: 13 βραβεία και 18 υποψηφιότητες.
 Cannes Film Festival 2025, βραβείο Un certain Regard και υποψηφιότητες.
 Melbourne International Film Festival 2025, Βραβείο στον Σότο.
 Munich Film Festival 2025 2 Βραβεία στον Σότο και στην Katharina Bergfeld..
 San Sebastián International Film Festival 2025, Βραβείο Horizons στον Σότο.
 International Film Festival of India 2025, Βραβείο καλύτερου ηθοποιού.
 Santiago International Film Festival – SANFIC 2025, βραβείο καλύτερης ταινίας.
 Festival de Cine de Lima PUCP 2025, 4 Βραβεία, στη σκηνοθεσία, φωτογραφία, ηθοποιό και σενάριο.
 El Gouna Film Festival Βραβείο στον σκηνοθέτη.
 Ravno Selo Film Festival 2026, Βραβείο επιτροπής καλύτερου ηθοποιού.

Βραβείο Επιτροπής στο «Ένα Κάποιο Βλέμμα» του Φεστιβάλ των Καννών για αυτή την τραγική κωμωδία από την Κολομβία, με έναν μη επαγγελματία ηθοποιό να κλέβει τις εντυπώσεις.

Στο κέντρο του φιλικού σύμπαντος αυτής της ιστορίας, δύο πλάσματα. Από τη μια ένας ταλαιπωρημένος ποιητής. Που επειδή δεν έχει καλή σχέση με δημόσιες σχέσεις αλλά και επειδή έχει στερέψει από έμπνευση καταλήγει στο περιθώριο. Εκεί μέσα στο αδιέξοδό του, ανακαλύπτει αυθεντικό ταλέντο. Ένα διαμάντι μέσα στα «σκουπίδια». Με το όνομα Γιουρλέντι. Και συμβαίνει το μοναδικό και εντελώς, σε πρώτο επίπεδο, σουρεαλιστικό. Η Γιουρλέντι να βάφει τα νύχια της και ταυτόχρονα να μετράει τα άστρα-υποκλινόμαι στο κορίτσι!

Δ. ΔΑΝΙΚΑΣ

Ο Κολομβιανός σκηνοθέτης **Σιμόν Μέσα Σότο** γυρίζει τη δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του ως ένα παράλληλο σύμπαν του τι θα μπορούσε να συμβεί εάν παρατούσε τον κινηματογράφο και καταπιανόταν με τη διδασκαλία. Κάπως έτσι παρακολουθούμε τον Όσκαρ, έναν ξοφλημένο μεσήλικα ποιητή, ο οποίος μένει με τη μητέρα του, χωρίς να μπορεί να συντηρηθεί από την τέχνη του. Η αδερφή του τον πείθει να δεχτεί μια θέση ως δάσκαλος στο τοπικό σχολείο, γεγονός που καταθλίβει χειρότερα τον Όσκαρ. Προσπαθώντας να διδάξει ποίηση στους μαθητές, ξεχωρίζει μια έφηβη κοπέλα με έμφυτο ταλέντο. Επιδιώκει να γίνει ο μέντοράς της και να την εντάξει στην τοπική κοινότητα ποιητών, η οποία ετοιμάζει ένα φεστιβάλ και δέχεται με ενθουσιασμό να την συμπεριλάβει. Όμως, εκείνη αδιαφορεί για την ποίηση, παρόλο που της αρέσει να γράφει και, η επιμονή των ποιητών να μη τα παρατήσει δεν βγαίνει σε καλό –κυρίως για τον Όσκαρ! Η ταινία αφήνει υπαινικτικά πολλά σχόλια γύρω από την **ταξική ανισότητα** της χώρας, την αξία της τέχνης στην σύγχρονη εποχή και την αντιμετώπιση που λαμβάνουν οι αποτυχημένοι καλλιτέχνες. Ενώ πρόκειται για μια τραγική ιστορία κι έναν ακόμη πιο τραγικό ήρωα, ο Σότο εστιάζει και στην **κωμική πλευρά** των καταστάσεων. Θυμίζει **Γούντι Άλεν** και την νεοϋορκέζικη κωμωδία που άνθησε τη δεκαετία του 1970. Βασίζεται πολύ στον ρεαλισμό και την αυθεντικότητα κάθε στιγμής. **Η φυσικότητα των πρωταγωνιστών δίνει την εντύπωση ότι συνεχώς αυτοσχεδιάζουν.** Μάλιστα,

ο κεντρικός πρωταγωνιστής, **Ουμπεϊνάρ Ρίος**, κάνοντας εδώ το κινηματογραφικό του ντεμπούτο καθώς δεν είναι επαγγελματίας ηθοποιός, δημιουργεί έναν πολυδιάστατο ήρωα, τον οποίο καταλήγεις να συμπονάς παρά τα όσα μπορείς να του προσάψεις.

Ακόμη, η χρήση του **φίλμ 16mm** χαρίζει την κατάλληλη ατμόσφαιρα στον κόσμο της ταινίας, αυτή της νοσταλγίας για μια αλλοτινή εποχή. Για όλους αυτούς τους λόγους, δεν μπορούμε για το **Βραβείο της Επιτροπής** στο “Ένα Κάποιο Βλέμμα” του Φεστιβάλ των Καννών.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΝΙΚΟΛΙΤΣΑ

Η ταινία του Σιμόν Μέσα Σότο που διακρίθηκε με το βραβείο της επιτροπής Un Certain Regard στο Φεστιβάλ Καννών, μπορεί να μην συγκλονίζει ούτε φτάνει ποτέ στο βάθος που δείχνει πως θα μπορούσε να αγγίξει, όμως διαθέτει μια ειλικρίνεια που δύσκολα αγνοείται.

Η αποτυχία έχει πάντα μεγαλύτερο κινηματογραφικό ενδιαφέρον από την επιτυχία, ιδιαίτερα όταν συνοδεύεται από ανθρώπους που αρνούνται πεισματικά να την αποδεχτούν. Το «Ένας Ποιητής» του Σιμόν Μέσα Σότο χτίζει ολόκληρο τον κόσμο του πάνω σε αυτή την άρνηση, παρακολουθώντας έναν άντρα που συνεχίζει να βλέπει τον εαυτό του σαν σπουδαίο δημιουργό, την ώρα που η πραγματικότητα τον προσπερνά αθόρυβα και χωρίς καμία διάθεση συμπίνοιας. Μέσα σε αυτή τη σύγκρουση ανάμεσα στη φιλοδοξία και τη γελοιοποίησή, η ταινία βρίσκει τις πιο ζωντανές και ενδιαφέρουσες στιγμές της.

Η εμμονή του Οσκαρ με την ποίηση δεν του έχει φέρει καμία δόξα. Γερνώντας πλέον και όντας ασταθής, έχει γίνει το κλισέ του ποιητή στις σκιές. Όταν γνωρίζει τη Γιουρλέντι, μια έφηβη κοπέλα, τη βοηθά να καλλιεργήσει το ταλέντο της.

Ο Μέσα Σότο δεν αντιμετωπίζει τον ήρωά του ούτε σαν τραγική φιγούρα ούτε σαν εύκολο αντικείμενο σαρκασμού. Τον αφήνει να περιφέρεται μέσα σε χώρους τέχνης, σχολικές αίθουσες και λογοτεχνικές βραδιές σαν φάντασμα μιας ζωής που ίσως δεν υπήρξε ποτέ όπως τη θυμάται. Αυτή η συνεχής αμηχανία, η ανάγκη του να αποδείξει πως ακόμη αξίζει προσοχής, δίνει στην ταινία έναν πικρό αλλά συχνά απολαυστικό τόνο που κρατά το ενδιαφέρον ακόμη κι όταν το ίδιο το σενάριο αρχίζει να επαναλαμβάνεται.

Το δυνατότερο στοιχείο του φιλμ είναι αναμφίβολα η ερμηνεία του Ουμπεϊνάρ Ρίος. Χτίζει έναν χαρακτηριστικό κουρασμένο, αυτάρεσκο, συχνά εκνευριστικό, αλλά ποτέ εντελώς ανπιπαθή. Υπάρχει μια εξαιρετική σκηνή όπου ο Οσκαρ απαγγέλλει ποίηση με σχεδόν θεατρικό πάθος μπροστά σε μαθητές που κοιτούν αμήχανα τα κινητά τους και αποφεύγουν το βλέμμα του. Η σκηνή ισορροπεί ανάμεσα στο χιούμορ και την πίκρα με τρόπο που συνοψίζει όλη την ουσία της ταινίας. Σε μια άλλη στιγμή, κατά τη διάρκεια μιας λογοτεχνικής βραδιάς, ο ήρωας προσπαθεί απεγνωσμένα να πιάσει κουβέντα με νεότερους δημιουργούς, μόνο και μόνο για να συνειδητοποιήσει πως κανείς δεν ενδιαφέρεται πραγματικά για όσα λέει. Ο Μέσα Σότο κινηματογραφεί αυτές τις στιγμές χωρίς μελοδραματισμούς, αφήνοντας την αμηχανία να λειτουργήσει από μόνη της.

Παρόλα αυτά, το σενάριο αρχίζει σταδιακά να εξαντλεί τα ίδια μοτίβα. Ο κύκλος αυτοκαταστροφής του ήρωα επαναλαμβάνεται τόσο συχνά ώστε μετά από ένα σημείο η αφήγηση χάνει ένταση. Η ταινία μοιάζει να επιτρέπει συνεχώς στις ίδιες συμπεριφορές και στις ίδιες ψυχολογικές διαπιστώσεις χωρίς να εξελίσσει ουσιαστικά τον χαρακτήρα ή τη σχέση του με τη νεαρή μαθήτριά που λειτουργεί ως καταλύτης της ιστορίας. Αυτό αφαιρεί μέρος της δραματικής δύναμης που θα μπορούσε να έχει το φιλμ στο τελευταίο του κομμάτι.

Παρά τις αδυναμίες του, η ταινία του Μέσα Σότο, η οποία διακρίθηκε με το βραβείο της επιτροπής Ένα Κάποιο Βλέμμα στο Φεστιβάλ Καννών το 2025, παραμένει μια ταινία με προσωπικότητα και σαφή δημιουργική ταυτότητα. Δεν συγκλονίζει ούτε φτάνει ποτέ στο βάθος που δείχνει πως θα μπορούσε να αγγίξει, όμως διαθέτει μια ειλικρίνεια που δύσκολα αγνοείται. Κοιτάζει κατάματα τη ματαιοδοξία, τη φθορά και την ανάγκη για αναγνώριση, αφήνοντας πίσω της μια πικρή αίσθηση αποτυχίας που τελικά μοιάζει πιο ανθρώπινη απ’ όσο θα ήθελε ο ίδιος ο ήρωάς της.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΣ

SIMÓN MESA SOTO

Σεναριογράφος, σκηνοθέτης και φωτογράφος, γενήθηκε το 1986 στο Medellín, Κολομβία. Για τις ταινίες του έχει κερδίσει 30 βραβεία και 33 υποψηφιότητες.

Φιλμογραφία: Ένας ποιητής (2025), Amparo (2021), Madre (Short 2016), Leidi (Short 2014), Los tiempos muertos (Short 2009).

